

[A. Svensson.]

ber kunde „Nordschleswigsche Zeitung“ meddele, at det ærede Medlem Hr. Jens Møller paa et tysk Møde Dagen før i Tinglev havde talt om det tyske Folks Skæbnekamp og — det er et Citat —

„i denne Forbindelse opfordret alle til i denne alvorlige Tid at forholde sig loyalt over for den danske Stat og udvise Forstaaelse for de Forholdsregler, som det nu er nødvendigt at gennemføre i Danmark“.

Det var lidt sent, det ærede Medlem, i den Stilling, han indtager, begyndte at tale om Loyalitet over for Staten, men ogsaa det skal jeg gaa let hen over. Det afgørende er, at det ærede Medlem har udtalt sig som refereret. Jeg forstaaar saare vel, at det tyske Mindretal nærer andre Følelser i disse Dage end den øvrige Befolkning inden for Landets Grænser, og naar dette forenes med en loyal Indstilling over for Danmark og det danske Folk, loyal ganske vist ogsaa i den Forstand, at Mindretallets Presse f. Eks. ikke optræder i Strid med de Forpligtelser, vort Land som Følge af sin neutrale Stilling har paataget sig, saa er der vist ingen Dansk, der forlanger mere.

Det, der nu forbavser mig, er, at det ærede Medlem Hr. Jens Møller i sin Tale i Gaar syntes at være kommet bort fra denne Linie igen — anderledes kan jeg nemlig ikke forstaa det, naar det ærede Medlem pludselig fandt sig foranlediget til at rette et skarpt Angreb paa de danske Embedsmænd i de sønderjyske Landsdele. Det ærede Medlem vendte sig i voldsomme Ord mod det særlige sønderjyske Tillæg, som han haanende kaldte „Hottentot-Tillægget“, og som han paastod virkede ophidsende paa den sønderjyske Befolkning. Jeg skal ikke paa Stedet kunne redegøre for det særlige sønderjyske Tillæg, det tilkommer ogsaa først og fremmest de paagældende Ministre; kun skal jeg sige saa meget, at i Aarene omkring og efter Genforeningen, da de nye Embedsmænd i mange Tilfælde maatte føre dobbelt Husholdning, idet de selv opholdt sig i Grænselandet, medens deres Familie maatte blive boende heroppe i det gamle Land, indtil der kunde fremskaffes Lejlighed, i denne Overgangstid var dette sønderjyske Tillæg en helt igennem rimelig Foranstaltning i Relation til de større Leveomkostninger. Saa vidt jeg ved, er det senere for ny tilkomne Embedsmænd blevet afskaffet og for de øvrige blevet reguleret nedad — hvis jeg skulde tage fejl heri, beder jeg de kompetente Steder berigtige det af mig anførte.

Men hvordan det nu end forholder sig

med det omhandlede Tillæg, finder jeg det ilde anbragt at rejse dette Spørgsmaal, som sket er; det vidner ikke om nogen overvættets Loyalitet mod den danske Stat, at det ærede Medlem anvender en saadan Fremgangsmaade, og hvis det ærede Medlem maaske regner med, at han derved kan drive en Kile ind mellem de Danske i Grænselandet, er jeg overbevist om, at det ærede Medlem tager grundigt fejl. Vi Danske kan have vore Gnidninger indbyrdes, selv om det aldrig er gaaet saa vidt som inden for den tyske Lejr, hvor man for Aar tilbage var meget haardhændet over for hinanden, men naar det gælder, er vi eet; det viste vi ved Folketingsvalget den 3. April i Aar, og det skal ogsaa nok vise sig i Fremtiden.

Hvad Landbruget angaar, og specielt det sønderjyske Landbrug, er Situationen med Hensyn til Eksportpriser o. s. v. vel næppe saa afklaret endnu, at man har et tilstrækkelig solidt Udgangspunkt for videre-gaaende Betragtninger. Men jeg vil gerne i Lighed med det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram i denne Sammenhæng spørge den højtærede Landbrugsminister, hvorledes han har tænkt sig at hjælpe de sønderjyske Landmænd, der bor paa Højderyggen, og som er blevet saa haardt ramt af Tørken i Sommer, at de daarligt kan faa indløst deres Høstpantebreve. Jeg ved, at det sønderjyske Landbrug har haft Repræsentanter heroppe, og at de har haft Foretræde for saavel Stats- som Landbrugsminister, og det vil utvivlsomt blive hilst med Glæde, hvis den højtærede Landbrugsminister kunde give et imødekommende Svar. Jeg siger dette ikke alene paa Landbrugets, men ogsaa paa Byernes Vegne. Vi Danske i Grænselandet staar hinanden meget mere nær, end det ærede Medlem Hr. Jens Møller antager. Vi har en fælles Front at forsvare, og vi har en fælles Interesse i, at der bødes paa Landbrugets Vanskeligheder i den størst mulige Udstrækning.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møller gjorde ogsaa Forsøg paa i sin Tale at fremstille det, som om det tyske Mindretal Nord for Grænsen ikke havde det godt for Tiden. De nationale Modsætninger havde aldrig været saa store, hævdede han, Modviljen mod Tyskheden havde aldrig været saa udbredt som nu. Det ærede Medlem har en mærkelig Tilbøjelighed til at overdimensionere alt, hvad han giver sig af med. Sandheden er den ganske simple, at det tyske Mindretal altid har haft det saa godt Nord for Grænsen, som et Mindretal nu engang kan have det. Principielt har det tyske